

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. januarja 1895.

Leto XXV.

Vrtcu.

(Ob petindvajsetletnici.)

Snegá odeja bela krije vrte,
 Uničen spi pod njo poletni kras:
 Zelenje, cvetje, potok, vinske trte —
 Zazibal vse je v spanje ostri mraz.

A tebi, ‚Vrtec‘, cvetja ne uniči,
 Ne snegov mraz, ne ostre zime led.
 Pójó, kot nekđaj so ti peli ptiči,
 Dehti, kot nekđaj je dehtel ti med.

Vrtove druge seče zime kosa;
 Ti v zimi vsaki nov poganjaš cvet.
 Pomladi večne v tebi pada rosa,
 Zato cvetel si zim že petkrat pet.

Spomladi tebe in po zimi diči
 Cvetlic razgrnjen prt in roj bučel.
 Bučele tvoje — pridni otročiči,
 Dišeče cvetje — nauk dobrih del.

Le hiti, hiti dece roj veseli
 Nabirat v ‚Vrtec‘ sladke si strdi!
 Cvetlicam sad poberi dozoreli,
 Na tvoji gredi vnovič naj kali!

Srce, mladina, tvoja je gredica,
 Naukov zrno sadi vanjo vsak,
 Da v srcu čednosti kali cvetlica,
 Pregrehe pa zamrje divji slak.

Zato mi, ‚Vrtec‘, cveti v dôbi novi,
 Še dolgo bodi mladih src vrtnar!
 Nebo gredice naj ti blagoslovi,
 Nebeški angelj bodi jim čuvar!

Naum.

